

[Gert Petersen.]

indse, at en sådan ordning skaber uro, den skaber politisk uro, den skaber uro blandt lønmodtagerne, og den skaber ikke den stabilitet, som også et erhvervsliv trods alt kan være interesseret i. Men hvad angår selve det med at modtage midlerne, tror jeg nu nok, at bortset fra enkelte mastodonter, der kan tillade sig det, vil man i erhvervslivet være ganske tilfreds med at modtage disse midler. Der har da også allerede meldt sig adskillige protester mod den protest, som visse organer for erhvervslivet har indleveret her til folketinget.

Det er altså lønmodtagerne, stort set, der nu skal til at betale til erhvervslivet, til kapitalisterne, som det hedder med et andet udtryk, og det er sket igennem mange, mange år under forskellige camouflerede former. I den betænkning, som fagbevægelsen, som LO har udgivet om økonomisk demokrati, gives der en udmærket redegørelse for, hvorledes der overføres midler fra lønmodtagerne til kapitalisterne, uden at lønmodtagerne får tilsvarende indflydelse på disse midler. Det er sket camoufleret; nu skal det altså ske åbenlyst, så enhver kan tage og føle på det.

Det er denne åbenlyse overførsel, som — jeg mindede om det under første behandling — for 4 år siden fik den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, til at bruge udtrykket molboagtig og asocial, og dengang drejede det sig endda kun om 300 mill. kr. — det var i Baunsgaardregeringens tid — mens det altså nu drejer sig om næsten 2.000 mill. kr. Vi mener stadig væk, at det er en molboagtig og asocial politik. Vores synspunkt er ikke, i modsætning til hr. Per Hækkerups, ændret siden 1970, og det er slet ikke ændret, når man gentager denne politik seksdoblet.

Så er der tvangsopsparingen. Ja, man må gå ud fra, at tvangsopsparingen kun får effekt for, skal vi sige to tredjedele af beløbet. Jeg tror ikke, man kan antaste den antagelse, den er måske endda lige optimistisk nok. Den sidste tredjedel er store ind-

komster med formuer, hvor man er i stand til at flytte fra den ene konto til den anden, hvor man er i stand til at belåne værdipapirer, som man ligger inde med, og hvor der i virkeligheden ikke sker nogen opsparing som følge af denne provokation.

Men der er jo andre, der ikke har råd til bare at flytte penge fra den ene konto til den anden, det er de almindelige mellemindtægter, de mellemindtægter, som rammes af denne tvangsopsparing, der her igen, som det er sket gang på gang i de sidste 5-10 år, kommer til at bære byrden.

Så er der de økonomiske perspektiver. Nu kan man sige, at der altså er tale om, at mellemindtægterne nu igen skal til at bære en betydelig byrde, fordi arbejdsgiverne skal have et par milliarder kroner forørendede. Hvis det så kunne nytte noget økonomisk, kunne der være en vis mening i det. Men jeg tvivler meget på, at der er nogen økonomisk effekt i disse foranstaltninger.

Det drejer sig om dels at nedbringe valutaunderskuddet, altså komme nærmere balance på valutaen, dels at sikre beskæftigelsen. Men dér er det jo sådan, at de forskellige foranstaltninger, som indgår i dette forlig, har forskellige virkninger på henholdsvis beskæftigelse og valuta. Arbejdsgivertilskuddet kan, teoretisk i hvert fald, være til gavn for beskæftigelsen, hvis beskæftigelsen er meget trængt, til gengæld er det aldeles ikke til gavn for valutaen, men tværtimod til skade for valutabalancen. Besparelserne gavner valutaen, men generer så åbenbart beskæftigelsen, og det samme gælder tvangsopsparingen; også den gavner valutaen og generer beskæftigelsen.

Det kunne føre til, at effekten af hele molevitten bliver nogenlunde nul. De forskellige komponenter, som indgår i dette mærkværdige forlig, ophæver hinanden i deres virkning. Men desværre er det måske en for optimistisk betragtning, for der er også en tidsfaktor i det her.

Det økonomiske råds formandskab forudsiger — og de siger, at de gør det ud fra optimistiske præmisser i modsætning til